

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man is wearing a dark blue suit and a watch, while the woman is in a purple dress. They are standing in front of a large window with a city skyline at night visible in the background.

Carol Marinelliová
Jiná, než si
myslel

CAROL MARINELLIOVÁ

JINÁ, NEŽ SI MYSLEL

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

vždycky mě zajímá, jak věci vypadají z jiných úhlů, jak se mění jejich barvy, tvary, vůně a chuti.

V únoru, možná si ještě vzpomenete, jste si mohla přečíst příběh Carol Marinelliové nazvaný Dívka se špatnou pověstí. A třeba si vybavíte i scénu z pohřbu manžela hlavní hrdinky, Mii, na němž se k ní chová Ariana, jeho dcera z prvního manželství, nebojím se to říct, opravdu jako pořádná mrcha. Rozhodně jste k Arianě tehdy sympatiemi zahořet nemohla.

Jenže tento měsíc vydávám knihu pojmenovanou Jiná, než si myslel, jejíž hrdinkou je právě Ariana. A ta scéna z pohřbu je zde také a Ariana... inu, je to jako v názvu příběhu. Je totiž úplně jiná, než jak si ji budete pamatovat z února. A pochopíte, že to, jak se chovala, bylo dáno situací, nešťastnou shodou okolností, neporozuměním, žalem...

A mě v souvislosti s tím napadla slova, která v jedné své knize napsal velký arménsko-americký spisovatel William Saroyan:

„Vidíš-li něco, o čem jsi si jist, že to není správné, neboť si tím jist. Jde-li o lidi, buď opravdu opatrný.“

S láskou

Váš Harlequin

Carol Marinelliová

JINÁ, NEŽ SI MYSLEL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Forbidden Virgin

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8238-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8239-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8240-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Gian de Luca byl sice vévoda z Luctana, ale svůj titul obvykle nepoužíval. Ostatní se ovšem nějak nedokázali přimět se toho vzdát.

A právě když končil pracovní týden ve své přepychové kanceláři v přízemí hotelu La Fiordelise v Římě, vlajkové lodi svého impéria, informovala ho jeho asistentka, že jeho přítelkyně – označovaná tak jen z nedostatku přesnějšího slova – se právě dostavila.

„Měli jsme se sejít až v divadle,“ řekl Gian, aniž by zvedl oči od podepisovaných dokumentů.

„Jistě,“ přikývla Luna, protože dobře věděla, jak moc práce Gian má, i že se snaží držet svůj soukromý život oddělený od toho pracovního, jak jen to jde. „A také jsem pověřila řidiče, aby ji vyzvedl, ale zdá se, že chtěla...“

Luna se odmlčela, což Gianovi napovědělo, že se chystá citovat. „Ušetřit vévodovi starosti.“

Pero se na chvilku zastavilo ve vzduchu a pak se na posledním dokumentu toho dne objevil tmavý podpis. „Chápu.“

„Také požádala, abychom se k ní nechovali jako k hotelovému hostu a zůstala čekat v prostoru recepcce. Vzhledem k tomu, že jste se chystali ještě na večeři, navrhuje, abyste se sešli v restauraci.“

Gian zadržel unavený povzdech. Jeho restaurace není soukromá jídelna pro zábavu milenek. V okamžiku, kdy se jeho přítelkyně začaly ohánět jeho titulem

nebo se snažily povyšovat nad jeho personál, případně být příliš důvěrné, byl to pro Giana symbol konce. „Řekněte jí, že přijdu hned.“

„Jenže na vás čeká i Ariana Romanová.“

Tentokrát už Gian povzdech neudržel. Jeho břidlicově šedé oči se na okamžik zavřely, jak se v duchu připravoval na minitornádo, protože když se Ariana objevila, vždycky to bylo drama.

Pokud měla Ariana něco na srdci, řekla to.

„Co chce tentokrát?“

„Něco soukromého, očividně.“

Gian měl pro ni otevřené dveře, vzhledem k tomu, že se přátelil s jejím otcem Rafaelem a starším bratrem Dantem, pokud se tedy dá říct, že by měl Gian nějaké přátele. Když vyrůstal, posílali ho do Luctana každé léto k jedné ze vzdálených tet a jejímu manželovi, kteří, stejně jako jeho rodiče, moc nechtěli, aby se motal kolem. Takže většinou trávil čas poflakováním s Romanovými.

Kromě rodinných pout to byly i obchodní vztahy. Ariana byla ve výboru pro Ples Nadace rodiny Romanových, který se každoročně v La Fiordelise konal. V malých dávkách byl Gian rozhodnutý ji tolerovat, přestože byla trochu otravná. Asi jako těžká vůně jasmínu nebo lilí v květinových aranžích ve foyeru. Ariana po sobě také zanechávala neklid ještě dlouho potom, co odešla, a dnes – přestože je pátek večer – se s ní musí vyprávět osobně.

„Tak ji přiveďte,“ pokývl nakonec hlavou Gian. „A pak zaveďte Světlanu do baru Pianoforte, ať tam na mne počká...“

A tam také skončí jejich... *milostný poměr*.

Gian byl ve svých pětatřiceti považovaný za jednoho z nejžádanějších starých mládenců v Itálii.

Jeho bohatství a trochu zachmuřená, temná tvář v tom jistě hrály svou roli, ale Gian nebyl tak bláhový, aby si myslel, že to nemá nic společného s jeho titulem.

Je vévoda z Luctana, přestože jeho rodina opustila toskánské kopce už před pár generacemi a jeho vychovali v Římě. Nebo spíš by bylo lepší říct, že se vychoval sám, protože jeho hédonističtí rodiče neměli ani čas, ani touhu se svému synovi věnovat.

Gian byl ve skutečnosti ten *nejnedostupnější* starý mládenec v Itálii, protože neměl v úmyslu se oženit nebo usadit, a nikdy nezapomněl svým příležitostným partnerkám jasně oznámit, že je čeká maximálně hrstka schůzek, na nichž nebude šetřit, ale dál než do postele to mezi nimi nikdy nedojde.

Gian se už dávno rozhodl, že rodová linie De Luců s ním definitivně skončí.

Jeho sexuální život – Gian nikdy o něčem jako je „láska“ ani neuvažoval – byl jako ty nádherné kovové vstupní dveře do La Fiordelise. Bohatství a krása proplyuly dovnitř, nějaký čas byly hýčkány a rozmazlovány, ale brzy je čekal návrat zpátky do skutečného světa. Světlanino chování nebylo nic neočekávaného. Ukázala svou pravou tvář před jeho asistentkou a to stačilo.

Nakonec to udělaly všechny.

Gian byl spíš unavený než pobouřený a měl v plánu to rychle vyřídit s Arianou a pak se zbavit Světlany. Takže se neobtěžoval zajít do luxusní koupelny vedle kanceláře, aby se trochu upravil na večer v Teatro dell'Opera. Ta krásná lóže s růžově lemovanými stěnami zůstane dnes večer prázdná.

Stejně jako stylově zařízená ložnice vedle té koupelny.

Jeho milenky nikdy do jeho soukromého apartmá v La Fiordelise nestrčily ani palec u nohy, protože Gian si až úzkostlivě střežil soukromí.

Seděl, bubnoval prsty o desku velikého, černého stolu z ořechového dřeva a čekal, až se Ariana objeví. A pak jako by do jeho kanceláře v tom zimně chmurném lednovém večeru vstoupilo slunce. Dlouhé černé vlasy měla Ariana hladce sčesané do drdolu v týle a na sobě měla kostýmek a lodičky na jehlovém podpatku. Jenže

to nebyl obyčejný kostýmek. Byl oranžový. Sukně končila těsně nad koleny a bezpochyby velmi drahé punčochy měly přesně stejný odstín, stejně jako sametové lodičky a velká kabelka, kterou měla přes rameno. Na většině lidí by takový outfit vypadal podivně, ale štíhloučká Ariana v něm vypadala k nakousnutí a zářící... jako naoranžovělé zlato na obzoru ohlašující nový den.

Gian se tím odmítl nechat okouzlit a připomněl si, že je to především primadona. Klidně by mohla sama vystupovat v Teatro dell'Opera!

„Giane,“ zapředla a usmála se na něj svým charakteristickým rudým úsměvem. Tím samým úsměvem, při kterém začaly blýskat blesky fotoaparátů na červených koberecích v Římě, ale na Giana to neudělalo žádný dojem – ne že by to dal najevo, byl zvyklý jednat s nejrozmažlenějšími hosty.

„Ariano.“ Zdvořile povstal. „Vypadáš úžasně, jako vždycky.“ Říkal ty správné věci, ale pak si nemohl pomoci a dodal: „Velmi oranžově.“

„To je skořicová, Giane,“ opravila ho suše a její srdce udělalo tu nejpodivnější věc na světě.

Zastavilo se.

Gian by jí měl připadat důvěrně známý. Zná ho koneckonců celý život. A přesto si náhle uvědomila, jak vysoký je a jak hluboký má hlas. Na sobě měl šedý oblek s jemným károvým vzorem a ta barva jen zdůraznila barvu jeho očí.

Arianino srdce samozřejmě začalo znovu bít – kdyby ne, už by ležela na podlaze –, ale jako by spíš splašeně poskakovalo, když se Gian vydal k ní.

To jsou jen nervy, řekla si v duchu. *Chystá se ho nakonec požádat o velkou laskavost.*

„Omlouvám se, že jsem tě nepřišel přivítat osobně,“ řekl Gian, když obešel stůl a políbil ji na obě tváře. „Potřeboval jsem dokončit nějakou práci.“

„To je v pořádku. Luna se o mě dobře postarala.“

Jenže Ariana se rozhodně v pořádku necítila. Snažila se potlačit to podivné šimrání v břiše – a také to teplo, co se jí šířilo po těle až nahoru ke krku a do tváří. Což bylo divné, protože Gian byl pro mnoho lidí chladný, panovačný chlapík.

Zvlášť doma v Luctanu, kde se o něm šířily všelijaké klepy. Příběh rodiny Lucových se tam probíral na každém rohu, před časem i v její rodině. A ačkoli byla tehdy Ariana ještě dítě, dobře si vzpomínala na šok a zděšení, které zaplavily městečko, když se rozneslo, že jejich jachtu jedné neděle brzy zrána zachvátily plameny. A samozřejmě si také pamatovala pohřeb, který v Luctanu měli vévoda, vévodkyně a jejich prvorozený syn.

Lidé si šeptali, že je divné, že se Gian nezúčastnil obnovy manželského slibu svých rodičů, a také o jeho nedostatku viditelných emocí na pohřbu.

Navíc, dodali by místní se škodolibou radostí, že mohou překroutit fakta, *díky smrti jeho bratra se z něj stal vévoda*. Jako by Gian osobně plaval až k lodi, aby ji podpálil!

„*Basta!*“ řekla by jim Ariana.

Už dost!

Arianě se jeho rezervovanost vlastně líbila.

Její vlastní povaha jí to nedovolovala – a když se život kolem ní příliš rychle roztočil, byl to právě Gian, ke komu se obracela, právě pro jeho klidný, odměřený přístup.

A přestože se povídalo o tom, jak dokáže rozpálit ženy v ložnici a jak okouzloval jak hosty, tak svůj personál zdvořilým, dvorným přístupem, všichni se shodli na tom, že pod tou dokonalou maskou nebije žádné srdce ani neexistují emoce, že je tam jen stěna z pevného, černého ledu. Ariana potřebovala tu ledovou zeď na své straně, takže se nepřestávala usmívat. „Děkuji, že jsi mne přijal.“

„Samozřejmě.“ Gian jí pokynul, aby se posadila a sám udělal totéž. „Mohu ti nabídnout něco k pití?“

„Ne, děkuji.“ Bože, to zdvořilé tlachání je tak náročné, když si hodláte říct o obrovskou laskavost! „Jaké byly Vánoce?“

„Pracovní,“ zněla Gianova odpověď. „A ty tvoje?“

Ariana zvedla ruku v zamítavém gestu, které mělo naznačit, že nebyly právě ty nejlepší, ale nehodlala Gianna obtěžovat podrobnostmi, jako třeba o tom, že poskakovala jako tenisový míček sem a tam mezi Florencií a Římem. Gian už věděl o rozvodu jejích rodičů a následné otcově svatbě s mnohem mladší Miu.¹ Ta svatba se nakonec konala tady.

A také věděl, že její otec není doma v Luctanu, ale v soukromé nemocnici ve Florencii, a tak ho jen krátce seznámila s novinkami. „Dante doufá, že se *papà* bude moci přemístit sem do Říma,“ vysvětlila mu, ale slovo *hospic* vynechala. „Všechno by pak mělo být o něco snadnější.“

„Snadnější pro koho?“ zeptal se Gian.

„Pro jeho rodinu,“ naježila se trochu Ariana, ale v duchu se trochu kroutila, protože přesně tuhle otázku si pokládala i ona sama už od chvíle, kdy její bratři tátovo přemístění navrhli. „Má tady děti, svou římskou kancelář...“ Hlas se jí vytratil. Přestože impozantní kancelářská budova holdingu Romano opravdu stála ve vyhlášené obchodní čtvrti Říma, řízení společnosti po otcově svatbě plně převzal Dante.

Gianova otázka byla trefná – a jen jí potvrdila, že si musí promluvit s tátou a zjistit, co si v posledních měsících svého života přeje *on*. „Není to ještě úplně domluvené,“ připustila. „Jen vážíme různé možnosti.“

¹ Mia, ale i Gian, Rafael, Rafaelova manželka Angela, Dante, Ariana a Stefano, jejich děti, a další hrdinové této knihy vystupovali již v příběhu nazvaném *Dívka se špatnou pověstí*, který vyšel v únoru tohoto roku. Příběh, který právě čtete, se vzhledem k tomu, že Rafael je zde stále ještě naživu, odehrává jednak před dějem této knihy, jednak částečně souběžně s ním. Poznámka redaktora.

„Dobře,“ přikývl Gian a Ariana zamrkala, když slyšela ten laskavý tón v jeho hlase. „Včera jsem za ním byl.“

„Tys ho navštívil ve Florencii?“

„Samozřejmě. Víš, že tam budu v květnu otevírat další hotel z našeho řetězce?“ podíval se na Arianu a ta kývla. „Vždycky se snažím zastavit se za Rafaelem, když tam jedu.“

Z nějakého důvodu se jí v tu chvíli hnaly do očí slzy, ale ona je ze všech sil potlačila. Ariana nebyla žádná ubřečená holka – no, ne doopravdy, krokodýlí slzy jí šly dobře –, ale někdy jí Florencie, kde byl táta v nemocnici, připadala neuvěřitelně daleko. Bylo to jen asi hodinu letadlem a ona se snažila za ním létat tak často, jak to šlo. Stejně tak její bratři, samozřejmě tam byla Mia a dům jejich rodiny byl nedaleko... ale v noci, když nemohla spát, vždycky myslela na to, jak je tam táta sám.

Nastalo ticho, které neměl Gian žádnou snahu přerušit. To ovšem bylo pro Arianu nesnesitelné. Pokud nastala pauza, měla pocit, že ji musí nějak zaplnit. Měla pocit, že je to na ní, Gian by klidně nechal ticho natahovat až do nekonečna, a tak to byla právě ona, kdo se první ozval. „Giane, mám důvod, proč jsem sem přišla...“

No samozřejmě, že má důvod!

Ruce měla složené v klíně a Gian si uvědomil, že se mu zdá nervózní. To pro ni bylo rozhodně nebylo typické, protože Ariana byla vždycky naprosto sebevědomá – spíš arogantní. Co má asi na srdci? Chce si sem přivést svého nejnovějšího milence a bude po něm chtít, aby ho nezapsali do hotelového seznamu hostů, aby o něm její otec a bratři nevěděli?

Nepřekvapilo by ho to, ale jestli po něm bude Ariana chtít právě tohle...

Ani náhodou!

Rozhodně jí nehodlá pomáhat zamaskovat pobyt

jejího nejnovějšího milence! „A co přesně chceš?“ zeptal se Gian a ona zamrkala, když slyšela ten ostrý tón.

„Rozhodla jsem se, že chci začít nějakou kariéru.“

„Kariéru?“ Gian se trochu uvolnil, a dokonce se mu na obličejí objevil náznak úsměvu, že po něm nechce to, co si původně myslel. Jak typické je, že použila slovo *kariéra a ne práce*. „Vážně?“

„Ano,“ přikývla. „Už dlouho o tom přemýšlím.“

„A jakou kariéru sis vybrala?“

„Ráda bych byla manažerka služeb hostům tady v La Fiordelise. Nebo spíš bych ráda měla na starosti VIP hosty.“

„Všichni mí hosté jsou VIP, Ariano.“

„Ty dobře víš, jak to myslím.“

Gian odolal nutkání protočit oči. „Proč bych tě měl na takovou pozici přijmout, když nemáš žádné zkušenosti? Proč bych ti měl dovolit přiblížit se k mým VIP hostům?“

„Protože jsem jedna z nich!“ odsekla Ariana, ale pak se rychle vzpamatovala. „Chci říct, že jim rozumím. Prosím, Giane. Opravdu to chci.“

Gian velmi dobře věděl, že Ariana vřdycky dostane všechno, co chce – dokud se toho nenabaží, nezačne ji to nudit a neopustí to. Arianu měl táta ohnout přes koleno už před mnoha lety a naučit ji, co znamená slovo „ne“. Neexistuje, že by jí dovolil, aby si hrála na kariéru v jeho hotelu. Takže rovnou zavrtěl hlavou. „Ariano, já tě zastavím. I když oceňuji –“

„Vlastně bych si nějaké to občerstvení dala,“ skočila mu do řeči Ariana. „Možná vzhledem k tomu, kolik je hodin, by bylo na místě nějaké šampaňské.“ Triumfálně se usmála, a jemu bylo jasné, že mu zatím nedovolí tenhle rozhovor ukončit.

Gian, vždy úslušný hostitel, zdvořile přikývl. „*Naturalmente*.“ Stiskl tlačítko na stole. „Luno, přineste prosím šampaňské pro mne a slečnu Arianu.“

Ariana se nepřestávala usmívat. Gian si pomyslel, že

si nejspíš myslí, že vyhrála, ale ona nechápe, že Gian je vždy o krok napřed. Luna v La Fiordelise pracovala ještě předtím, než jeho rodina zemřela, a uměla dobře číst mezi řádky. Často se počítalo to, co *neřekl*, a právě v tuto chvíli jim Vincenzo na baru nalévá dvě *skleničky* francouzského šampaňského.

Láhev a kbelík s ledem jim nepřinesou.

Tohle není žádné rande.

„Přinesla jsem životopis,“ poznamenala Ariana a ze značkové kabelky *skořicové* barvy vytáhla dokument, který mu podala.

Gian ho beze slova převzal a když si v něm četl, musel potlačit nevěřící úsměv.

Na někoho, kdo v životě prakticky ani jediný den nepracoval, měla Ariana Romanová životopis skutečně působivý.

Alespoň na papíře to tak vypadalo. Studovala management v gastronomickém a turistickém průmyslu, ale to už věděl. Přirozeně byla členkou výboru nadace Romanových i dozorčí rady rodinného holdingu.

Stejně jako tam měla seznam všech charitativních večeří, plesů a dalších akcí, o nichž tam tvrdila, že je naplánovala a zorganizovala osobně, bez pomoci ostatních. Až na to, že –

„Ariano, ty přece tohle neděláš – máš tady ‚navrhují a realizují téma každoročního plesu Nadace rodiny Romanových‘,“ zapíchl Gian prst do papíru. „To dělá můj personál.“

„No, můj vklad je největší.“

„Ne, Ariano, to není. Ve skutečnosti se na schůzkách málokdy objevíš.“

„Já se účastním vždycky.“

„Můžu požádat Lunu, aby přinesla záznamy z těch schůzek, jestli chceš. Objevíš se tam jen opravdu zřídka a ani se nenamáháš se omluvit. Pravdou je, že soustavně necháváš lidi na holičkách.“

„No promiň!“ ohradila se Ariana. Nebyla zvyklá, že

s ní mluví tak hrubě, protože ačkoli byl odměřený, byl Gian vždy zdvořilý.

Jenže tady právě vstoupili na neznámé území.

Obvykle, když diskutovali o tom plese, tak její názory tolerovali, vzhledem k tomu, že je Rafaelova dcera. Dokonce ji i chválili. Teď ovšem Gian odmítal hrát obvyklou hru a tleskat jejím vesměs nepříliš promyšleným nápadům. Jako příklad si vzal loňský ples. „Říkala jsi, že jsi přemýšlela nad ‚stříbrnými liniemi‘ a bezpochyby jsi odešla, abys měla čas naplánovat si svou róbu.“

Viděl, jak pevně stiskla rty. I tak měla Ariana velmi hezká ústa, ale Gian okamžitě odvrátil pozornost a soustředil se znovu na to, co chtěl říct. „Můj personál pak podle tvého návrhu stvořil stříbrný svět, zatímco ty jsi neudělala nic jiného, než že ses tam pak objevila ve stříbrných šatech.“

„Jak milé, že si pamatuješ, co jsem měla tehdy na sobě,“ odsekla Ariana.

„No, dalo se to čekat.“

Au!

Náhle, pod jeho pronikavým pohledem, se Ariana cítila na této soukromé schůzce, kterou si vymohla, jako společensky neohrabaná a naivní jako nějaká nezkušená panna – kterou ostatně byla –, a ne jako svůdnice, za niž se vydávala. „No, to já byla tím, kdo přišel s nápadem mít letos jako téma les,“ připomněla mu.

„A řekni mi,“ tlačil na ni dál Gian, „co jsi udělala, abys to lesní téma nějak rozvedla, když pomíneme barvu tvých šatů?“

Ariana otevřela ústa k odpovědi a pak je zase zavřela. Gian sledoval, jak jí trochu poráženecky poklesla ramena, ale pak se sebrala. „Navrhla jsem dekorace – ten břechťan omotaný kolem sloupů byl můj nápad.“

Gian se na ni podíval pohledem, který dával jasně najevo, že to na něj neudělalo žádný dojem, stejným, jaký používal na schůzkách výboru, pomyslela si Ariana.

Ale Gian stejně považuje dekorace a témata a takové věci za nesmysl.

„A lesní ovoce,“ spěšně dodala Ariana. „Navrhla jsem, aby se podával dezert s lesním ovocem...“

Gian nehnul ani brvou, jen zíral na její hezkou, prázdnou hlavu.

Jenomže... to nebyla tak docela pravda, a on to věděl.

Ariana, když se rozhodla, byla vnímavá a chytrá, ale on se rozhodl nepolevit. „Co ten minulý měsíc? V hotelu je v prosinci nejvíc hostů a práce a ty sis rezervovala bar Pianoforte výhradně pro sebe a svoje kamarády, ale nějak jsi zapoměla dát vědět, že už tu rezervaci nepotřebujete.“

„Dostali jste zapláceno,“ přerušila ho Ariana. „Táta –“

„Přesně tak.“ Byl to Gian, kdo tentokrát skočil někomu do řeči. „*Tvůj táta* se o to postaral. To je pro tebe tak typické, Ariano. Když se vyskytne něco zajímavějšího, okamžitě tě to předchodí přestane zajímat.“

„To není pravda!“ zavrtěla hlavou Ariana, napřed rozzlobeně, ale pak v náhlém pobouření, protože Gian byl obvykle tak zdvořilý. „Proč se mnou mluvíš takhle, Giane?“

„Abys dobře pochopila, proč moje odpověď na tvou žádost je ‚ne‘.“

Znělo to, jako by to myslel vážně, a na to Ariana nebyla moc zvyklá, takže to zkusila ještě jednou. „Studovala jsem gastronomii a –“

„Já vím, že ano,“ vstoupil jí do toho znovu Gian. „Možná si vzpomínáš, že aby ti dali zápočet, musela jsi absolvovat tři měsíce praxe, a tak jsem tvému otci navrhl, že bys mohla pracovat tady.“ Gian z Ariany nespouštěl oči. „Neukázala ses tady ani první den.“

Ariana se začervenala. „Protože jsem se rozhodla si to odpracovat v rodinném hotelu v Luctanu.“

„A ani tě nenapadlo mi to dát vědět?“

„Myslela jsem, že tě někdo z tátových zaměstnanců kontaktoval.“